

GAZETA HÂRTIBACIULUI

PUBLICAȚIE LUNARĂ A ASOCIAȚIEI „VALEA HÂRTIBACIULUI” ÎN COLABORARE CU PRIMĂRIA ORAȘULUI AGNITA

„Și care va vrea să fie întâi între voi, să fie tuturor slugă” Marcu, 10.44

NUMĂRUL 129, FEBRUARIE 2017
APARE LA AGNITA - PREȚ: 1 LEU

Din SUMAR

De vorbă cu Mihai Moise, ultimul participant în viață, din Agnita, la luptele din al doilea război mondial

- pag. 2

„Camera dinainte...”

- pag. 2

FUGA LOLELOR ÎN AGNITA ȘI MESAJUL PREȘEDINTELUI KLAUS IOHANNIS

- pag. 3

CE LIPSEȘTE CA SĂ PLĂTIM MAI PUȚIN ȘI SĂ FIE MAI CURAT

- pag. 4

ORTODOXIA PE VALEA HÂRTIBACIULUI

- pag. 5, 6

Sfântul Mucenic Policarp, Episcopul Smirnei, - 23 februarie

- pag. 5

Icoana și Școala Mărturisirii în parohia Coveș,

- pag. 5

Canonul cel Mare al Sf. Andrei Criteanul

- pag. 5

Ectenie

Daniela PĂNĂZAN LŐRINCZI

- pag. 5

Pocălnța, – adevăratul sens

- pag. 6

Începutul Postului Mare

- pag. 6

Folclor Cules de Mircea Drăgan Noiștețeanu

- pag. 7

Postulat 1 - 8

DAN HERCIU

- pag. 7

Se bate-n inimi ora rugăciunii

Francisc Lorinczi

- pag. 7

Am trăit vremuri

Ioan Gligor Stopiță

- pag. 7

AGNITA ARE VICEPRIMAR

A trecut mai mult de o jumătate de an de când administrația orașului Agnita funcționează fără viceprimar. În patru ședințe de Consiliu Local pe ordinea de zi a fost trecută alegerea viceprimarului și de opt ori membrii consiliului au votat, fără să poată decide cine va ocupa scaunul vacant.

Între timp primarul Ioan Dragoman s-a îmbolnăvit și gestionarea întregii administrații locale a rămas în sarcina secretarei Maria Vasiloglu. Această situație cronică risca să devină acută, pentru că urmează să fie elaborat Bugetul de Venituri și Cheltuieli pe anul 2017, activitate care nu i-ar mai fi dat răgaz secretarei să se ocupe de alte probleme administrative ale orașului.

Pentru rezolvarea situației, pe ordinea de zi a ședinței Consiliului Local din 31 ianuarie a fost trecută din nou alegerea viceprimarului.

Și de această dată consilierii susținători ai primarului, au propus ca funcția să fie ocupată de consilierul Costel Murgoci iar din partea celorlalți consilieri au fost propuși, Dan Niculescu și Ovidiu Rogozan.

După prima rundă, Costel Murgoci a obținut 7 voturi, Dan Niculescu 5 voturi și Ovidiu Rogozan 3 voturi, doi consilieri anulându-și votul prin ștampilare greșită.

În runda a doua consilierii au avut de ales între primii doi clasați, adică Costel Murgoci și Dan Niculescu. De data aceasta consilierul Costel Murgoci a obținut 9 voturi, față de 7 primite de Dan Niculescu. Votul nul, al consilierului nedecis, n-a mai contat și dorința primarului, de a-l avea alături pe Costel Murgoci, s-a împlinit.

De acum Agnita are viceprimar iar după ce Ioan Dragoman va reveni sănătos în primărie, formația va fi completă.

I. Bârsan

Dragă frumoasă Femeie, îți dăruiesc un Mărțișor...

În primul rând pentru că îmi ești mai mult decât tare dragă, **Tu** fiind binecuvântată de Dumnezeu să perpetuezi specia umană, devenind, după alungarea din Eden a biblicilor Adam și Eva, mama tuturor bărbaților și femeilor care s-au născut și se vor naște pe acest Pământ;

În al doilea rând pentru că **Tu** continui să argumentezi, prin însăși existența și menirea ta, adevărul omenului și firescului dar și har al Omului-Om: acela de ași întemeia familia dintr-un bărbat și o femeie, **nu din doi inși sau din două inse; cupluri „moderniste”, alcătuite împotriva firii, dar care, mai devreme sau mai târziu, pretind că au dreptul legitim de a înfia copii, pentru a deveni, astfel, părinții cei mai nefirești posibili ai copiilor altor părinți;**

În al treilea rând pentru că **Tu** știi cel mai bine că soții sunt soți doar atunci când își unesc destinele în fața Altarului Bisericii; că actul religios al Sfintei Cununii presupune că femeia și

bărbatul își asumă toate responsabilitățile, iar prima și cea mai importantă dintre ele este nașterea pruncilor, creșterea, educarea și îndrumarea lor;

În al patrulea rând, și nu ultimul dintre toate câte sunt, pentru că **Tu**, femeie bună și cuminte, mereu ne dovedești că ești capabilă să interpretezi, de o dată, câteva principale roluri ale vieții: micuță elevă, silitoare la învățătură și ascultătoare de părinți și de dascălii de grădiniță și de școală; dincolo de vârsta majoratului femeie destoinică, inteligentă și profesionistă în toate meseriile și profesiile folositoare; soție iubitoare, mamă ocrotitoare și vrednică gospodină!

Și încă ceva: Prin zâmbetul tău frumos și omenos, alungi friguroasa iarnă pentru a face loc mult așteptate-i

P r i m ă v e r i !

Sibiu, feb. 2017

Ioan Vulcan-Agnițeanul

De vorbă cu Mihai Moise, ultimul participant în viață, din Agnita, la luptele din al doilea război mondial

- Cine ești dumneata, nene Moise?
- Mă cheamă Mihai Moise, am 94 de ani (născut în anul 1922) și sunt originar din Benești.

- Cum te-ai făcut agnițean?
- Am fost 5 ani cioban în Coveș. Acolo am cunoscut-o pe cea care-mi va deveni soție. Când părinții mei au decedat, m-am întors în Benești, dar nu mi-a plăcut deloc: m-am învățat la oi, voi am iar în Coveș! Am revenit acolo, tot ca cioban, inclusiv în vremea comunismului, la oile C.A.P.-ului. La îndemnul soției (îți trăbe o țără de pensie, mă omule, gândește-te!) m-am angajat la C.F.R., dar gândul mi-era tot la oi!

- Cum ai ajuns în război?
- Am fost asetat în lipsă și, în primăvara lui 1943, am primit ordin să mă prezint la unitate, în Sibiu. Am fost repartizat la Regimentul 10 Călărași, din Sebeș-Alba. Acolo, un sergent, consătean deal meu, m-a luat la el. În 12 aprilie 1944 am plecat pe front cu tot regimentul, eu eram repartizat la armamentul greu. Eram zece inși din Benești și, înainte de plecare, au venit rude de acasă la noi. Părinții mei n-au putut, erau bătrâni și necăjiți, poate n-au avut nici bani de tren. Eu am avut inimă mai tare, dar sigur că gândul mi-era la cei de-acasă. Doi frați mai mari ai mei, Ion și Pavel, au fost și ei pe front și au murit în lagăr la ruși. Căpitanul nostru ne-a adus anafură și câte o cârtică cu rugăciuni, după ce ne-am spovedit și cuminecat. Unul, un zăpăcit, n-a vrut și, ce credeți, a murit primul pe front! Eu am tot citit din ea și mă rugam: Doamne, ajută-mă să scap, să mă-ntorc la părinți, că frații mi-au murit!

Am debarcat într-o haltă dinaintea gării din Iași. Eu duceam aparatele de ochire și țeva aruncătorului de proiectile (brandul). Băgam proiectilul în țevă ca pe horn! Am ajuns într-un cătun, unde, în prima noapte, am dormit în grădină, apoi am fost repartizat în camere cu lut pe jos și lămpi cu gaz. Din prima noapte ne-am umplut de păduchi!

A doua zi ne-au repartizat pe poziție, în dreapta Iașiului, unde era satul Zahorna. Am săpat tranșee și ne-am instalat brandurile. Noi îi apărăm pe ai noștri când plecau la atac și trebuia să fim atenți să nu scurtăm tragerea, să-i nimerim pe ei. Muniția ne-o aduceau camarazi călări. Noi eram într-o vale și auzeam cum pufneau proiectilele rușilor în răpa din apropierea noastră. L-am trimis pe Mihai, ajutorul meu, să se suie într-un nuc din apropiere, să vadă de unde trag rușii. Mi-a spus de unde și că erau 4 inși. Am reglat tirul, am tras și nu s-a mai auzit nimic de la ruși: au plecat ori au murit, nu știu.

Eram îmbrăcați rău, mâncarea era slabă,

păduchii ne mâncau, greu a fost! După mâncare trebuia să mergem în pădurea aflată cam la 1 km de noi, sub gloanțele rușilor. De multe ori nu aduceam nimic, căci nu era, aprovizionarea se făcea greu. Într-o seară m-am oferit eu să merg după mâncare. S-a nimerit că tot atunci o companie de soldați germani era în pădure și câteva avioane americane au bombardat pădurea. Săreau copacii cu rădăcinile în sus și am văzut mulți nemți morți. M-am vârat sub o tanchetă de-a noastră până a încetat bombardamentul și m-am întors fără mâncare. Mare a fost bucuria camarazilor mei că n-am pățit nimic.

Pe acest aliniament am stat până la 23 august 1944, când s-a rupt frontul, armata română trecând de partea aliaților. Căpitanul ne-a spus că putem pleca acasă pentru 10 zile, dar nu pe drumurile principale, ci prin păduri, căci nemții, în retragere, vor trage și rușii vă iau prizonieri. Am plecat și eu, având asupra mea sacul cu merinde, un pistol luat de la un neamț mort și o armă Z.B., cu 70 de cartușe.

- Probleme deosebite pe drum ai avut?
- Am avut! Am mers tot pe jos și, când am ajuns la Valea Călugărească, în apropierea unui canton am auzit bubuituri. Era un cuib de nemți în retragere. Ne-am adăpostit, cu frică mare, după canton, până când nemții au plecat. Trebuia să trecem o apă și localnicii ne-au îndrumat spre un pod. Lângă pod, în șanț, era o rusoaică cu grad de căpitan, rănită, cu un sân tăiat. Motocicleta era lângă ea. Cu mine mai era un camarad și am pansat-o cum am putut. A apărut apoi un tanc rusesc, i-am făcut semn să oprească. Era un general în tanc. A vorbit cu rusoaica, noi nu înțelegeam nimic și a venit apoi o tanchetă cu sanitari. Între ei - o basarabeană, căreia i-am spus ce s-a întâmplat, ce e cu noi. Ne-au întrebat cum să ne răsplătească pentru gestul nostru de omenie și le-am spus că ne e foame, n-am mai mâncat de trei zile! Ne-au adus câte două pâini și conserve. Au vrut să știe unde mergem și n-am cutezat a spune că acasă! Le-am zis că vrem să luptăm contra nemților, așa că ne-au urcat într-o mașină de-a lor, cu care am ajuns până în vârful munților, să trecem în Ardeal. Am mers cu ei până în gară la Șelimbăr. Era noaptea târziu și rușii beți, că beau rachiu luat de la oameni și ținut într-un butoi în care a fost benzină! S-au dus prin sat și au luat de la un sas o slăniță mare din cămară. Știam că pe la 12 noaptea trebuie să vină un marfar care merge la Agnita. Camaradul meu a spus că el merge la unitate. Eu m-am furișat la tren și am ajuns acasă. Trecuseră trei săptămâni de când am plecat de pe front. După cele zece zile eu nu m-aș mai fi reîntors la unitate, dar tata m-a atenționat că mă așteaptă tribunalul militar. Doi camarazi de-ai mei, unul din Poplaca și celălalt din Gura Răului, au fost executați pentru dezertare. Noi luptam tot în prima linie, nemții după noi și, când cei doi au fugit, nemții i-au prins și i-au predat alor noștri. Că am pomenit de nemți. Noi răbdam foame de multe ori, iar ei aveau franzele, coniac, ciocolată, bomboane... Abia așteptam să cadă câte-un neamț, să-i luăm ranița!

Am plecat la regiment, la Sebeș, unde am fost repartizat la depozitul de muniții. Am stat acolo trei luni și, între timp, veneau alți și alți soldați, care au stat și o lună acasă. N-au pățit nimic și s-a format un detașament de câteva sute de combatanți, care a fost echipat pentru front. Când să plecăm, parcă Dumnezeu l-a pus pe un căpitan să mă întrebe ce fac. Aflând că plec pe front, a strigat pur și simplu: mă băiet, cei cu doi frați deja pe front nu mai merg acolo, rămân cu părinții! Căpitanul era prieten bun cu locotenentul Gligor de la noi din sat, așa a știut situația mea. Eu am fost trecut în locul altuia din Șelimbăr pe lista pentru front, de un colonel care a primit spăgă de la tatăl acestuia, un măcelar bogat. Căpitanul era un șvab, om cumsecade, la care am ajuns ordonanță. Am avut trai bun trei luni: îi făceam cizmele, dădeam la rațe, făceam cafele și aveam grijă de câinele lui. El și nevastă-sa îmi dădeau bani și țigări. După trei luni m-am eliberat și am plecat acasă. Era anul 1946. Au fost 121 de veterani de război în Agnita și, iată, am rămas singurul în viață.

- Cu frații dumitale ce s-a întâmplat?
- Au fost luați prizonieri de ruși și au ajuns în lagăr. Un consătean a scăpat de acolo și ne-a povestit în ce condiții au trăit. Scoteau câte 20-30 de morți din lagăr dimineața. Așa au murit și frații mei, chinuți.

- Dumnezeu să-ți dea sănătate, nene Moise!

A consemnat prof.
Mircea Drăgan-Noiștețeanu

„Camera dinainte...”

Sau cum îi mai spuneau părinții și bunicii mei plugari ardeleni: „Camera de curat”. Cea în care se zice cum că „mumă-mea” m-ar fi adus pe lume taman în ziua dedicată dragostei la români, de Dragobete. Ca urmare, într-o astfel de zi, precum cea de vineri, 24 februarie 2017, mi-am adus aminte de o anumită „cameră dinainte”. De acea odaie în care vrednica țărancă româncă, după ce își omenește oaspeții cu fel și fel de bunătăți, își invită musafirii la o tihnă odihnă.

O cămăruță tare drăguță, cu două paturi joase, învelite în călduroase țoale din a căror țesătură răzbăteau plăcute mireme de lână scămoșată, toarsă cu fusul din caierul furcii, de îndemnată țărăncuță care răsuca, cu buricele degetelor sale, firele de băteală ale războiului de țesut. Cel mai pașnic dintre toate războaiele câte au fost și sunt în această războinică lume ca nelume! Gospodina pricepută dându-le firelor de in, cânepă și bumbac un fel de poruncă de a se transforma în transparență până de păianjen a urzelei războiului de țesut. Acele două paturi de lemn fiind acoperite nu numai cu *strijaciuri* (saltele) pline cu otava ierburilor înflorate, cosite și uscate târziu în toamnă, la margini de păduri de fagi și de mesteceni, dar și cu *lipideie* (cearșafuri) spălate în apa micului pâraiaș care își purta apele subțiri și repezi prin funduri de grădini cu meri, peri, pruni și zarzări; paturi cu țesături zvântate și înalbite la soare; cu pături grele și călduroase, țesute din fire groase de lână netoarsă, numai puțin răsucite; cu perne umplute cu puful fin al penelor de găscă și cu pânza fețelor brodate cu modele tare odihnitoare.

În vecinătatea acelei camere de dormit era o „cămară de bucate”, mereu răcoroasă. Cea care își avea polițele încărcate cu borcane și sticlute pline cu toate bunătățile recoltelor toamnelor, iar în *beciul* (pivnița) de sub acea veche casă țărănească, multe coșuri și coșulețe din nuiele împletite încărcate cu mere și pere dulci, aromate și parfumate, puse la păstrare peste iarnă pentru a ne liniști dorul de fructe până la coacerea merelor de vară și începutul secerișului grăului. Săculețele de pânză, pline cu fire și petale de busuioc, levănțică și de sânziene atârnav sub grinzile de brad mult mai bătrâne decât vârsta înaintată a stăpânilor acelei case. Recunosc că și acum, după trecerea atâtor ani, mă surprind că lacrimiez când privesc pozele cu chipurile tinere ale acelor dragi oameni care nu mai sunt. Iar sfintele icoane de deasupra patului unei odihne de o îndepărtată noapte târzie îmi readuc aminte de ei, Dumnezeu să-i aibă în paza mării Sale mile!

Cum spuneam, toate acestea la un loc îmi aduc aminte de trecutele vremi ale vieților oamenilor de demult ai acelor sate și cătune transilvane. Cele care își aveau ulițele și hudițele când prea largi, când prea strâmte, străbătute cu plăcere de pașii mei vioi și tineri. Cei care, între timp, au devenit tot mai greoi și domoli. Acele drumuri înglodate primăvara și toamna; prăfuite și încinse vara; înzăpezite, alunecoase și friguroase iarna. Întreaga ambianță patriarhală exprimând atât Dumnezeiasca credință a țăranelor române, cât și bunătatea lui sufletească: liniștea, visarea, bunăstarea și buna lui rânduială. Așa cum erau și bunele și credincioasele mele gazde de atunci, de mult de tot. Omenoșii soți Anica și Ion. Ea, neîntrecută țesătoare și brodeză; vrednică soție și bună mamă. El, cojocar „de lux țărănesc”. Amândoi, locuitori ai unui mândru sat al

văii sibiene a Hârtibaciului. Voit nu îți voi spune numele acelu sat, lăsându-te pe tine cititorule de revistă scrisă pe hârtie să ghicești care o fi fost și încă mai este acel colț de rai! De prea multă vreme, tot mai pustiu și tot mai îmbătrânit. Și în care de mai bine de zece ani nu s-a mai născut nici un prunc. Nu de alta, dar chiar și în vremurile de demult, cele ale trenuțului „Mocănița”, cine avea norocul să ajungă în el, cu căruța sau cu sania trasă de cai, nu știa ce se află mai departe sau mai aproape: Sibiul, prin Nucetul-Cornățelului; Agnita peste hula Veseudului și Vărdului; Marpodul, Ilimbavul, Chirpărul și Săsăușul prin Avrigul și Arpașul Văii Oltului, ori Cincul Țării Făgărașului, peste colinele, văile și dealurile line ale Șomartinului.

De toate aceste aparente „nimicuri” ale trecutei mele vieți îmi este și îmi va fi tare dor, iar plăcuta lor aducere aminte mă însoțește chiar și într-o zi ca aceea de 24 Februarie. Adică, atunci când l-am cinstit pe chipeșul fecior al Babei Dochia: pe drăgăstosul Dragobete. Pentru că 24 februarie este nu numai „Ziua îndrăgostiților la români”, ci și data calendaristică a ivirii mele în lume. Ca și a mai multora ca mine. Și dacă vârsta mea de acum ar fi adunată într-un simbolic buchet de ghiocei, culegătorului i-ar trebui strădania străngerii a nu mai puțin de 82 de fire din această floare nefiresc de albă, de frumoasă și de gingașă. Un dar mai frumos nici că se poate oferi de ziua de naștere a oricărui om născut în zodia Peștilor! Doar acei ghiocei timpurii care să trimită friguroasa iarnă la plimbare, lăsând loc primăverii cu a ei creștinească sărbătoare a Învierii Domnului. A mielului sacrificat și a ouălor roșii de Paști!

A m i n t i r i: Lemnul vechi al bătrânelor lăcașuri de rugăciune și închinare, precum și cel al gospodăriilor de muncit și al caselor de „hodinit”, miroase a trecute vremuri și a viață de demult. Așa se face că, cu timpul, plăcutele amintiri, începând cu cele din anii copilăriei, le „deșertăm” într-un fel de trăistuță imaginară, cuprinzând și o parte dintre poveștile și amintirile bunilor și cuminților noștri înaintași: părinți și bunici. Totul e, ca la rândul nostru, să lăsăm moștenire simbolică „trăistuță” copiilor care ne seamănă la chip și la port, și ne perpetuează atât numele, cât și talentul, hărnicia, priceperea, omenia, credința și frumusețea sufletească. Iar ei, la rândul lor, copiilor copiilor lor!

Sibiu, februarie 2017
Ioan Vulcan-Agnițeanu

N.R. Cu ocazia zilei de naștere, îi mulțumim distinsului jurnalist agnițean pentru frumoasele revelații împărtășite cititorilor Gazetei Hârtibaciului și îi dorim mulți ani sănătoși cu gânduri frumoase, destinate celor dragi sufletului său.

FUGA LOLELOR ÎN AGNITA ȘI MESAJUL PREȘEDINTELUI KLAUS IOHANNIS

După ce sâmbătă au făcut demonstrații de gălăgie în Sibiu, cu talângi și pocnete de bici și au prezentat obiceiurile fostelor bresle, duminică lolele s-au dezlănțuit în Agnita, locul de naștere și de păstrare a acestui vechi obicei, pe care agnițenii n-au vrut să-l uite.

Aproape 300 de măști, care de care mai fioroase ori mai interesante, s-au adunat în fața fostului IMIX și în sunetul fanfarei, venită din Sibiu, au străbătut artera principală a orașului până în fața fostei FIPA. Înainte de marea demonstrație din fața primăriei, au făcut una mai mică în fața fostului hotel Dacia.

Mulțimea adunată în fața primăriei a avut parte de un spectacol complet, dansuri săsești interpretate de dansatorii Casei de Cultură din Agnita, dansul căluțului, al ursului, învârtitul paharelor de vin, toate însoțite de

într-o idee comună, o idee a bucuriei, a mândriei, a apartenenței la ceva diferit, ceva unic.”

Mulțumind pentru invitația la acest eveniment, Doris Hutter a prezentat în versuri salutul Asociației Sașilor Agnițeni din Germania; „Ce zi grozavă pentru noi / sașii plecați! - Suntem cu voi/ uniți în vechiul obicei / al lolelor. Părinții mei, / strămoșii noștri, tot aici / fiind lole cu clopot și bici / s-au adunat, s-au bucurat, / au petrecut și au lucrat / având zile bune și-amare, / furtuni și vânt, dar și mult soare, / erau acasă ca și voi.../ Au trecut anii... Iată, noi / ne'ntoarcem ca să fim uniți / astăzi cu voi...”

Un gând frumos, sub formă de mesaj oficial, pentru Lolele din Agnita a fost prezentat de Radu Curceanu, din partea Președintelui României Klaus Iohannis,

puternicul Hiirräiii, însoțit de pocnete de bici și dangăte de talângi.

Un element important al acestui eveniment bine primit și gustat, este dărnicia cu care lolele împart gogoși celor prezenți, mai ales copiilor.

De remarcat numărul mare de copii care au îmbrăcat costumul de lolă, semn că și generațiile următoare vor prelua acest obicei și așa cum a urât Bogdan Pătru, el va avea loc și peste 100 de ani.

în lung și în lat, pe la curțile oamenilor și pe la instituții, unde au făcut gălăgie, au cântat, au primit gogoși și după 1-2 pahare de vin le-au urât gazdelor zile senine ca cea de azi, sănătate și bucurii.

Un loc de popas a fost și Primăria din Agnita, unde în lipsa primarului au fost întâmpinați de secretara Maria Vasiloglu și consilieri locali, care au făcut oficiile de gazdă, oferindu-le oaspeților cele cuvenite pentru vizită iar lolele le-

pocnete de bici și de strigătul, Hiirräiiii!

Același strigăt a însoțit și scurtele cuvântări rostite de Radu Curceanu președintele asociației Breasla Lolelor, Pătru Bogdan lola cu nr 1, cel care a readus în oraș vechiul obicei, Doris Hutter reprezentanta Asociației Sașilor Agnițeni din Germania și Thomas Lutsch reprezentantul Asociației Urzenzunft Sachsenheim din Nurnberg.

Radu Curceanu, inițiatorul asociației Breasla Lolelor, și-a exprimat bucuria că aceasta a ajuns să sărbătorească 10 ani de activitate intensă și interesantă, păstrând nealterat acest obicei frumos preluat de la sași. „Lolele au reușit ceea ce puțini ar fi crezut... au reușit să lege o punte spirituală în timp și spațiu, între români și sași, între tineri și bătrâni, între oameni diferiți, pe care i-a unit

care nu a uitat că, fiind profesor în Agnita, a îmbrăcat costumul de lolă iar în urmă cu 10 ani a primit, în calitate de Primar al Sibiului, o talangă din partea Asociației Breasla Lolelor din Agnita: „Strădaniile Asociației „Breasla Lolelor” din Agnita au dus la revitalizarea unui vechi și îndrăgit obicei, „Fuga Lolelor / Urzelnlauf”, contribuind la păstrarea unor tradiții străvechi, îndrăgite de comunitate și apreciate atât de localnici, cât și de vizitatori”..... „Vă felicit și vă doresc să marcați cu succes cea de-a 10-a aniversare a „Fugii Lolelor”, a transmis Președintele în încheierea mesajului.

Manifestația din fața primăriei s-a încheiat cu momentul solemn al intonării Imnului Transilvaniei, la sfârșitul căruia a mai răsunat odată

Altă modalitate care arată interesul copiilor din Agnita pentru acest obicei, este minunata expoziție de pictură din sala de ședințe a primăriei, unde talentații elevi ai clasei de pictură de la Clubul Elevilor, pregătiți de profesoara Marilena Cernea au realizat tablouri cu măști și costume de lolă.

După ce au terminat parada prin oraș, lolele s-au grupat pe găști și au pornit Fuga Lolelor, străbătând orașul

au cântat și au pocnit din bice, pentru a speria duhurile rele.

După ce au terminat cu fuga prin oraș, la ora 18⁰⁰ lolele și-au dat măștile jos și s-au grăbit spre casă, unde au schimbat costumul de lolă cu ținuta de bal iar la ora 20⁰⁰ au continuat să se bucure de reînlnire la restaurantul Grădina de Vară, unde au petrecut până în zori.

I. Bârsan

CE LIPSEȘTE CA SĂ PLĂTIM MAI PUȚIN ȘI SĂ FIE MAI CURAT

Aderarea României la Uniunea Europeană a impus asumarea unor măsuri menite să aducă țara noastră la același nivel de dezvoltare și civilizație cu a statelor care au înființat uniunea. Unul din criteriile care trebuiau rezolvate urgent se referea la protecția mediului printr-o gestionare a deșeurilor care să reducă poluarea.

Au trecut 8 ani de când a fost desființată groapa de gunoi, focar de infecție, din Dealu Vărdului și deșeurile din Agnita, Alțina, Birghiș, Brădeni, Bruuiu, Chirpăr, Iacobenii și Merghindeal sunt duse la hala de sortare din Agnita. Aici deșeurile reciclabile, hârtie, plastice, metale, sticle și echipamente electronice sunt sortate fiecare separat și valorificate. Celelalte deșuri care nu pot fi valorificate sunt transportate la depozitul de la Cristian. Pentru acestea se plătesc 42 lei/to pentru transport și 73 de lei/to pentru depozitare

În anul 2016 au fost gestionate peste 3000 de tone din care au fost reciclate și valorificate 180 de tone adică 5,85%, în timp ce norma impusă de UE este de 15%. Pentru neîncadrare în norma impusă se aplică penalizări de 100 de lei/to, aproape cât cheltuielile de transport și depozitare

Având în vedere faptul că până în anul 2020, adică în trei ani, deșeurile reciclabile trebuie să reprezinte 50% din totalul deșeurilor colectate, trebuie găsite soluții și impuse niște măsuri pentru rezolvarea situației.

De gestionarea deșeurilor se ocupă SC Eco Valea Hârtibaciului SA, societate subordonată Asociației de Dezvoltare Intercomunitară Eco Valea Hârtibaciului, din care fac parte administrațiile locale din Agnita, Brădeni, Bruuiu, Chirpăr, și Merghindeal care dețin fiecare un număr

de acțiuni la societatea comercială, majoritatea fiind deținute de orașul Agnita, pe teritoriul căruia se află și hala de sortare.

De la Dorobanț Eugen, managerul SC Eco Valea Hârtibaciului, am aflat că pentru reducerea cheltuielilor este necesară realizarea unui bazin de compostare prin care s-ar reduce considerabil cantitățile transportate la Cristian iar materialul rezultat prin compostare poate fi valorificat ca îngrășământ natural. De asemenea sunt necesare dotări cu mijloace de transport, un autocamion de mare capacitate pentru transportul mai economic al deșeurilor la Cristian și o camionetă pentru colectarea anumitor deșuri de la populație, materiale de construcție, electrice, metalice, mobilier. Pentru o gestionare cât mai corectă și mai transparentă este necesară procurarea și instalarea unui cântar de mare tonaj la hala de sortare.

De aceste probleme trebuie să se ocupe ADI Eco Valea Hârtibaciului, care trebuie să găsească sursele de finanțare pentru achiziționarea și dotarea halei de sortare cu tot ceea ce este necesar pentru buna funcționare. Cineva a fost în stare să facă primii pași pentru rezolvarea problemei deșeurilor. S-a construit o hală,

s-au achiziționat mașini de colectare și pubele diferite pentru deșeurile reciclabile. Acum sunt necesari alți pași pentru îmbunătățirea acestei activități, care impune o permanentă dezvoltare și modernizare.

Dar rolul principal pentru reducerea cheltuielilor și mai ales al penalizărilor revine totuși beneficiarilor, respectiv populației care produce deșeurile și plătește pentru gestionarea lor.

Dacă am da dovadă de mai multă civilizație, dacă am fi conștienți, că lipsa

acesteia se reflectă direct în buzunarul fiecărei familii prin costuri suplimentare și am respecta regulile bunului simț, așa cum o fac concetățenii noștri europeni din Germania, Belgia, Olanda, etc. am constata că cheltuielile pot fi mai mici și localitățile mai curate.

Cu toate eforturile angajaților de la SC Eco Valea Hârtibaciului, prea multe deșuri încărcă nota de plată a gestionării. Multe deșuri vegetale care provin din gospodăriile populației, în loc să fie depozitate într-un colț din grădină și după ce devin gunoi să revină în solul din care au crescut, sunt puse în pubele, amestecate cu deșeurile menajere și transportate, cu costurile adecvate la

Foarte mulți cetățeni reclamă lipsa de curățenie a localităților și le impută edililor că nu se ocupă de acest aspect, ca și când aceștia aruncă pungile, peturile, ambalajul biscuiților și multe alte gunoaie. Ducem un pachet de țigări în buzunar până se golește și în loc să-l lăsăm tot în buzunar până acasă ori la primul coș de gunoi, îl aruncăm pe trotuar ori pe spațiul verde.

Sunt multe de făcut pentru a ajunge la acel 50% de deșuri reciclabile impus de amicii europeni care ne-au permis să stăm la aceeași masă cu ei și ne cer să ne comportăm la fel cu ei.

Se poate face un bazin de compostare, se pot achiziționa utilaje dar nu se poate achiziționa bun simț și conștiință civică.

Cristian, un drum de 80 km. De asemenea în pubelele pentru deșuri reciclabile, de prea multe ori sunt aruncate alte materiale, stricându-le pe cele care pot fi valorificate. Dacă peste un pachet de hârtii se aruncă o oală cu mâncare stricată, acestea nu mai pot fi valorificate și, în plus, dau de lucru muncitorilor din hală, care trebuie să aleagă ce mai poate fi recuperat. Problema apare mai ales la pubelele din zona blocurilor.

Astea pot fi procurate numai individual, începând cu primii 7 ani și continuând permanent de-a lungul vieții iar cei care nu vor să-l aibă și să-l folosească, să fie obligați să plătească în plus față de oamenii cumsecade prin metoda amenzilor. Metoda se aplică și funcționează cu succes în toate țările, mai ales în cele mai civilizate.

I Bârsan

„Lumina lui Hristos luminează tuturor!” (Liturghia Darurilor)

„Apare cu binecuvântarea IPS Părinte Mitropolit dr. Laurențiu Streza”

Sfântul Mucenic Policarp, Episcopul Smirnei, - 23 februarie

Contemporan cu Sfântul Ioan Evanghelistul, Sfântul Policarp, Episcopul Smirnei, este unul dintre Părinții Apostolici care au condus cu răvnă și dragoste credincioșii încredințați, fiind foarte iubit de cler. Împreună cu Anicet, Episcopul Romei, a discutat despre serbarea Paștilor. A rămas în istoria bisericească drept una dintre cele mai mari personalități ale creștinismului secolului al II-lea.

„A fost un discipol al Apostolului Ioan și, știind că fusese ars pe rug în 156 d. Hr., pe la vârsta de 86 de ani, trebuie să fi avut cam treizeci de ani la moartea lui Ioan. Irineu, discipol al lui Policarp relatează că acesta vorbea deseori despre Apostoli, în special despre Ioan. Era un om cu o credință simplă și frumoasă, cu o inimă iubitoare.”

Deși a trăit foarte departe în timp față de noi, avem destule scrieri care vorbesc despre viața sa. S-a păstrat o scrisoare către el de-a Sfântului Ignatie al Antiohiei, o altă informație despre el o avem chiar din Epistola sa către Filipeni, apoi din „Martiriul Sfântului Policarp”, precum și informații de la Sfântul Irineu al Lugdunului, Tertulian, Eusebiu, Fericitul Ieronim, dar și patriarhul Fotie.

Sfântul Policarp s-a născut în Efes, în Asia Mică, din părinții binecredincioși Pangrație și Teodora, pe când aceștia erau în temniță. Anul nașterii sale îl deducem din însăși mărturisirea sa și din anul muceniciei sale, 156², în care Sfântul Policarp rostește în fața proconsulului Asiei că îi slujește lui Iisus Hristos de 86 de ani, astfel că Sfântul Policarp s-a născut în anul 70. (Martiriul Sfântului Policarp, IX,3). Părinții săi fiind osândiți la moarte, tăindu-li-se capetele, pruncul Policarp va fi luat, botezat și crescut în dreapta credință de o milostivă creștină cu numele Calista.

Împreună cu Ignatie și Vucol, ucenici ai Sfântului Ioan Evanghelistul: La vârsta tânără de 20 de ani, Policarp a aflat că Sfântul Ioan Evanghelistul se află în Asia Mică propovăduind cuvântul Domnului Hristos. La aflarea acestei vești, cu dragoste și credință în suflet, a părăsit casa Calistei și a mers în căutarea Apostolului, găsindu-l împreună cu ucenicii săi, Sfântul Ignatie, purtătorul de Dumnezeu, și Sfântul Vucol. Împreună cu aceștia s-a format în această mică, dar importantă școală teologică a marelui teolog Ioan Evanghelistul. În anul 98, prin venirea la tron a împăratului Traian, Sfântul Ioan Evanghelistul va fi surghiunit pe Insula Patmos, dar îl va așeza pe Sfântul Vucol ca episcop al Smirnei, dându-i ca ajutor pe Sfântul Policarp. Asemenea Sfântului Ioan Evanghelistul, și Sfântul Vucol, înainte de moartea sa, îl așează pe Sfântul Policarp episcop în locul său. Învățase de la Apostoli și da Bisericii învățătura cea adevărată.

Sfântul Irineu, un ucenic al Sfinților Ioan Evanghelistul și al lui Policarp, ajuns episcop al Lugdunului (Lyonului) în Galia, scria: *Eram în vârstă și lam cunoscut pe Policarp. Era de mulți ani și foarte*

bătrân. Învăța pe toți ceea ce singur învățase de la Apostoli și da Bisericii învățătura cea adevărată. Era cu adevărat un mărturisitor al dreptății, vrednic de credință.

În timpul episcopatului său a avut de luptat cu ereziile apărute în Biserică, printre care marcionii și ebionii. Se zice că Marcion, apropiindu-se într-o zi de Policarp, l-a întrebat: *Mă cunoști?*, iar Policarp i-ar fi răspuns: *Te cunosc ca cel dintâi născut al lui Satana.* Prin purtarea sa, el a câștigat un fel de întâietate asupra celorlalte comunități creștine din Asia Mică, după cum afirmă Fer. Ieronim.³

La Roma, împreună cu episcopul Anicet: Pe vremea împăratului Antonin cel Pios, în anul 155, Sfântul Policarp a călătorit la Roma, unde i-a combătut pe ereticii care se adunau acolo din toate părțile imperiului. Episcopul Romei, Anicet, l-a primit cu mare cinste, slujind împreună Sfânta Liturghie și dându-i întâietate la Potir. În zilele următoare, cei doi episcopi au discutat diferite probleme care interesau Bisericile din Apus și Răsărit, printre care și data serbării Paștilor. În Răsărit, Paștile Crucii se serbau la 14 Nisan, odată cu paștile iudeilor, iar în ziua de 16 Nisan se serbau Paștile Învierii, în orice zi ar fi căzut, spre deosebire de Biserică din Roma, care serba Paștile întotdeauna Duminică. Discuția dintre cei doi episcopi nu a ajuns la nici un rezultat, Policarp susținea că el a moștenit acest fel de serbare a Paștilor de la Sfântul Evanghelist Ioan (tradiția ioaneică), iar papa Anicet, de la Sfântul Apostol Petru (tradiția petrină). Astfel că au ajuns la concluzia ca fiecare Biserică să serbeze Paștile după tradiția ei, cei doi despărțindu-se ca buni prieteni.

„Cum aş putea blestema pe Binefăcătorul și Mântuitorul meu?”

Între anii 161 și 180, împăratul Romei Marcus Aurelius a început o cruntă persecuție împotriva creștinilor. „Pentru că lupta cu fiarele se terminase, la strigătul poporului, însetat de sânge, s-a hotărât ca bătrânul episcop, aproape nonagenar, să fie ars de viu.”⁴ În acest timp, la rugămintele credincioșilor, venerabilul episcop Policarp s-a retras într-un mic sat, nu departe de Smirna, cetatea sa. Când soldații au venit să îl ia, el i-a întâmpinat și i-a pofit la masă, după care le-a cerut răgaz pentru a se ruga ca să se pregătească pentru martiriu. Ajuns în fața dregătorului, acesta i-a spus: „Blestemă pe Hristos și crucea-ți bătrânețile!”. Iar Policarp a răspuns: „De 86 de ani îl slujesc pe Hristos și nu mi-a făcut niciodată nici un rău. Cum aş putea blestema pe Binefăcătorul și Mântuitorul meu?” Viețile sfinților spun că a fost condamnat să fie ars de viu, iar călăii ar fi vrut să-l fixeze în cuie de un stâlp, dar Sfântul Policarp a spus că Domnul îi va da putere să îndure flăcările, așa că îl pot lega doar cu niște sfori. Flăcările l-au înconjurat, dar nu l-au atins, ridicându-se deasupra capului său în formă de boltă. Văzând aceasta, că flăcările nu-și fac efectul, păgânii l-au înjunghiat cu un pumnal, iar apoi a fost ars.

Creștinii din Smirna au luat cu evlavie ce a rămas din corpul sfântului, sărbătorind în fiecare an martiriul său.

1. Renwick, A. M. și Harman A.M., *Povestea Bisericii*, trad. Zinca Rodica, Cluj-Napoca, 2005, p. 24-25.
2. Coman, Ioan G., *Patrologie*, Sfânta Mănăstire Dervent, 2000, p.36.
3. Voicu, Constantin, *Patrologie*, vol. I, București, 2009, p. 98.
4. Voicu, Constantin și Dumitrașcu Nicu, *Patrologie*, București, 2004, p. 33.

Pr. Rareș-George Dușescu,
Parohia Ghijasa de Sus

Icoana și Școala Mărturisirii în parohia Coveș,

Mă simt mândru ca adolescent că am ocazia să mărturisesc pe Dumnezeu în sătucul meu, Coveș. Bucuria mea și a celorlalți colegi mai mari sau mai mici din echipă este dublă pentru că pe de o parte facem noi descoperiri despre ce înseamnă icoana, despre cum pictorii iconari se pregăteau mai ales sufletește pentru pictarea acesteia. De asemenea mă bucur că aflu lucruri noi despre curajul pe care l-au dovedit cei care l-au mărturisit pe Dumnezeu în închisorile comuniste și vă spun cu acest prilej că mă simt fascinat de acești eroi despre care din păcate la școală nu ni se spune mai nimic. Pe de altă parte, mă bucur mai ales că am posibilitatea și eu să fac ceva, încât împreună cu grupul de cateheză din Coveș, coordonat de părintele și doamna preoteasă și toți ceilalți implicați în proiect, să-i scoatem din anonimatul în care abundă și să le vestim oamenilor ceea ce au făcut ei față de neam și față de Dumnezeu.

În cadrul concursului național *Icoana și Școala Mărturisirii*, care a fost lansat de către Patriarhia Română, pentru că anul 2017 a fost declarat *Anul Omagial Al Sfințelor Icoane, Al Iconarilor și Pictorilor Bisericești și Anul Comemorativ Justinian Patriarhul și Al Apărătorilor Ortodoxiei În Timpul Comunismului*, noi, cei din cadrul grupului de cateheză din parohia noastră ne-am implicat trup și suflet. Suntem în plină desfășurare a materialelor pentru alcătuirea pieselor de portofoliu destinat concursului. Toate întâlnirile date în acest scop ne apropie parcă mai mult unii de ceilalți și simțim că avem într-adevăr valori care ne unesc. Nu credeam că voi încerca sentimente de încredere în Dumnezeu, de recunoștință față de prietenii Săi și frații mei, care au preferat să-și dea viața în închisoare, decât să fie lași. Acum știu și îmi dau seama că sunt bogat cu așa înaltași demni, de la care avem ce învăța. Societatea de azi, în opinia mea, cred că dacă ar privi la aceste modele s-ar trezi și ar cunoaște că fără Dumnezeu, fără a privi cu sufletul spre icoană și spre acești eroi ai neamului și ai lui Dumnezeu ar fi moartă.

Valorile după care trebuie să ne ghidăm sunt foarte aproape, trebuie doar să facem un minim efort să le găsim. Acesta este după părerea mea și scopul concursului pe care-l susțin împreună cu mine toți cei din parohia Coveș.

În încheiere îl rog pe Dumnezeu să ne dea putere, sănătate și să ne facă să ne dorim tot mai mult să ne asemănăm Sfinților din icoanele pe care le facem cu bucurie, dar și celor care au suferit mult în închisorile din timpul comunismului.

Bortiş Silviu-Petru
Elev în clasa a X-a

Canonul cel Mare al Sf. Andrei Criteanul

În Biserica Ortodoxă, în serile primelor patru zile ale Postului Mare, de luni până joi, se oficiază slujba Pavcerniței unită cu Canonul de pocăință al Sf. Andrei Criteanul. Canonul cel Mare ne descoperă păcatele și nevoia de pocăință printr-o meditație asupra istoriei biblice, o istorie a păcatului, a pocăinței și a iertării.

Canonul cel Mare al Sf. Andrei este un canon de pocăință alcătuit din 9 cântări. El se numește, „mare”, deoarece are peste 250 de stihiri sau strofe, precedate de un stih: „Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă”. Acest canon se citește în prima săptămână a Postului Mare și în săptămâna a V-a a Postului Mare. În prima săptămână, canonul se citește împărțit în 4 părți, în primele 4 zile, fiecare fragment citindu-se integrat în slujba Pavcerniței. Slujba Pavcerniței este ea însăși o slujbă de pocăință. La ceas de seară, ea cheamă la rugăciune de iertare pentru păcatele săvârșite în cursul zilei respective.

Acest canon marchează începutul Postului Mare, introducându-ne în sobrietatea acestei perioade de nevoițe duhovnicești și ne mobilizează în lupta contra păcatului și practicarea virtuților.

Canonul cel Mare, este de o frumusețe literară inegalabilă, de o profunzime duhovnicească cutremurătoare și dă un impuls de angajare în parcursul duhovnicesc al postului. Este întâi de toate o rugăciune de pocăință, este o anamneză pe care creștinul și-o face propriului suflet. Totodată, acest canon are o notă foarte personală, deoarece drama căderii protopărinților este drama personală a îndepărtării de Dumnezeu, dar cu șansa iertării datorită lacrimilor pocăinței și bunății lui Dumnezeu care se milostivește de cel ce se întoarce prin pocăință.

Cel care a scris Canonul cel Mare: **Sf. Andrei Criteanul** a trăit în veacul al VII-lea născându-se în Damasc, în anul 660, într-o familie de creștini, și a primit o educație aleasă. A intrat în monahism la Ierusalim, în cadrul Frăției Sf. Mormânt și, ca secretar al patriarhului de Ierusalim.

Participă la Sinodul al VI-lea ecumenic din anul 681 care a combătut erezia monotelită. După

Sinodul VI ecumenic primește anumite ascultări în Constantinopol, iar în anul 692 este ales Episcop în Creta, unde va păstori până la sfârșitul vieții sale. A fost un episcop misionar, a construit biserici, a întemeiat mănăstiri fiind totodată un mare predicator. A compus mai multe imnuri liturgice, însă cel mai însemnat și cel mai cunoscut este Canonul cel Mare sau Canonul Sf. Andrei Criteanul. A trecut la cele veșnice în anul 740, și este cinstit de Biserică în fiecare an, pe data de 4 iulie.

Pr. Rebegele Marius
Parohia Ruja

Ectenie

Daniela PĂNĂZAN LŐRINCZI

Pentru ca Lumina să coboare-n întuneric,
când spunând rugarea să ne bucurăm,
Domnului să ne rugăm!
Pentru ca Iertarea s-aducă-ne iertare,
când învinși de ură, pe El mereu Îl uităm,
Domnului să ne rugăm!
Pentru ca Viața fie-ne spre mântuire,
și primind Lumina, cu El să-nviem,
Domnului să ne rugăm!
Pentru ca Durerea să nu ne-mpresoare
când împătimiti noi toți Îl chemăm,
Domnului să ne rugăm!
Pentru ca Tristețea să nu ne cuprindă
când orbiți de ură noi toți Îl uităm,
Domnului să ne rugăm!
Pentru ca Iubirea facă-ni-se sălaş
al celui Prea Înalt pe care plece-și
milostivirea-ndurătoare,
Domnului să ne rugăm!
Pentru ca Raiul să îl dobândim,
când sfințiți Învieria-I noi mărturisim,
Domnului să ne rugăm!

Pocăința, – adevăratul sens

„Cine își ascunde fărâdelegile nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele capătă îndurare” (Proverbe 28,13).

Dumnezeu dorește ca adevărul să locuiască în om (Psalmul 51:6) și poruncește tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască (Faptele Apostolilor 17:30).

Păcătoșul trebuie mai întâi să se pocăiască și numai după aceea poate primi mântuirea prin credință, lucrarea harului lui Dumnezeu (Efeseni 2, 8-9). Omul credincios trebuie să practice pocăința, dacă nu vrea ca legătura lui cu Dumnezeu să se întrerupă (Iov 42,1-6).

Cineva a spus: „M-am pocăit înainte ca să înțeleg bine ce este pocăința; dar de atunci, ca om credincios, m-am pocăit de mai multe ori”.

Pocăința este un dar de la Dumnezeu (Faptele Apostolilor 5:31). „Bunătața lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință” (Romani 2:4).

Bunătața Lui nu este meritată de noi, de aceea rezultatul bunății Lui, care este pocăința, este un dar. Darul pocăinței este o schimbare lăuntrică produsă de puterea de convingere a Duhului Sfânt, atunci când adevărul Cuvântului lui Dumnezeu ne este vestit (Faptele Apostolilor 2, 37-38 și Ioan 16, 7-11).

Ca rezultat al ascultării Cuvântului și al primirii lui se ajunge la „pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul Isus Hristos” (Faptele Apostolilor 20:21); se capătă credința că Domnul Isus a murit pentru păcatele noastre, că El a fost îngropat și apoi a înviat din morți (1 Corinteni 15, 1-4).

Pocăința face pe om în stare să primească mântuirea; dar este nevoie de credință în Domnul Isus Hristos ca să fie mântuit. Adevărata pocăință este totdeauna însoțită de credință. Fără pocăință este imposibil să ai o credință care să ducă la mântuire. Pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul Isus sunt esențiale și nedespărțite în procesul mântuirii.

Întâi să vedem ce nu este pocăința.

1) *Nu este o întristare, un necaz.* „Întristarea după voia lui Dumnezeu aduce o pocăință care duce la mântuire”. Întristarea după voia lui Dumnezeu este dată de simțământul vinovăției în fața lui Dumnezeu care duce la pocăință (2 Corinteni 7, 9-11). Întristarea în sine însă nu este pocăință.

2) *Nu este penitență.* Penitența înseamnă acțiunea vinovatului de a căuta să plătească pentru păcat. Este încercarea de a face un efort ca să justifice faptele rele împotriva lui Dumnezeu sau împotriva omului. Dumnezeu însă cheamă pe toți oamenii la pocăință, nu la penitență (2 Petru 3:9).

a) Domnul Isus nu a spus: „Faceți penitență și credeți în Evanghelie”. El a spus: „Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie” (Marcu 1:15).

b) Apostolul Petru nu a spus: „Faceți penitență și fiecare dintre voi să se boteze în Numele Domnului Isus”. El a zis: „Pocăiți-vă și fiecare dintre voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos spre iertarea păcatelor voastre și veți primi darul Duhului Sfânt” (Faptele Apostolilor 2:38).

c) Apostolul Pavel nu a spus: „Dumnezeu a poruncit tuturor oamenilor să facă penitență”, ci el a spus: „Dumnezeu a poruncit tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască” (Faptele Apostolilor 17:30).

Dacă penitența ar fi pocăință, atunci mântuirea nu ar mai fi darul lui Dumnezeu și nu am mai fi mântuiți prin har și prin credință (Efeseni 2, 8-9).

3) *Nu este o reformare, o schimbare.*

Reformarea este o schimbare obținută prin eforturi personale și pentru propria ta glorie (Iov capitolele 30 și 31). Reformarea este întoarcere, îndepărtare de păcatele cunoscute sau părăsirea obiceiurilor, a patimilor rele, sau încercarea de a învinge firea veche, sau încercarea de a trăi o viață nouă, osteneala de a te corecta.

Lui Iuda i-a părut rău de ce a făcut și a încercat să se schimbe, dar acest lucru nu a fost de ajuns, nu l-a dus la mântuire și asemenea eforturi nu te vor duce nici pe tine la mântuire (Matei 27, 3-5).

În al doilea rând, să vedem ce este pocăința.

1) Ea este o schimbare totală, profundă și care afectează trei aspecte:

a) Schimbarea elementului intelectual. Schimbarea minții (Romani 12:2).

b) Schimbarea elementului emoțional. Schimbarea inimii (Ezechiel 36:26).

c) Schimbarea elementului voință. Schimbarea voinței (Faptele Apostolilor 26:18; Romani 7,18-25).

2) Pilda fiului risipitor este o lucrare perfectă a pocăinței. Acel fiu, în cele din urmă a avut o minte, o inimă și o voință schimbată (Luca 15,11-18).

a) Elementul intelectual: „și-a venit în fire...”

b) Elementul emoțional: „am păcătuit!”

c) Elementul voință: „mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu...”

Pocăința este o schimbare deplină. Fiul risipitor a cunoscut această schimbare. Schimbarea minții lui a influențat, a determinat schimbarea inimii; iar schimbarea inimii a influențat și a determinat schimbarea voinței. Nimeni nu poate fi mântuit până când nu vrea el să fie mântuit (Apocalipsa 22:17).

Pocăința a fost propovăduită în Vechiul Testament înaintea nașterii Domnului Isus, și a fost propovăduită în timpul vieții și activității Domnului Isus.

Ea a fost propovăduită la Cincizecime și după aceea zi de revărsare a puterii Duhului Sfânt.

Citim în Sfânta Scriptură că Iuda s-a căit: „Atunci Iuda, cel ce L-a vândut, văzând că a fost osândit, s-a căit și a adus înapoi arhierilor și bătrânilor cei 30 de arginți, zicând: *Am greșit vânzând sânge nevinovat.* Ei i-au zis: *Ce ne privește pe noi? Tu vei vedea.* Și el, aruncând arginții în templu, a plecat și ducându-se s-a spânzurat” (Matei 27, 3-5). **Nu s-a pocăit.** Și exact pentru acest motiv a ajuns la sinucidere.

Ce este regretul și care este diferența dintre regret și pocăință? Regretul este atunci când omul înțelege greșeala lui, când înțelege că a greșit, că a păcătuit, îi pare rău pentru faptele sau gândurile sale, în general pentru modul de viață pe care l-a avut în trecut. Acesta este regretul. Însă aceasta nu este pocăință. Sau am putea zice că este o pocăință incompletă.

Pocăința nu înseamnă doar să înțelegi greșeala din trecut, ci și să începi procesul de schimbare. Iuda a înțeles că a greșit, dar nu a completat pocăința sa, nu s-a schimbat, a rămas în tristețea pe care i-a provocat-o simțământul păcatului lui, având ca rezultat împingerea sa în deznădejde.

Pocăința are, așadar, două direcții. Una către trecut, și alta către viitor. Te pocăiești pentru greșelile trecutului și, în același timp, crezi și încerci să devii al lui Hristos. Pocăința este o mișcare dinamică, nu e ceva static. Am făcut o greșeală și o accept. Nu! **Am făcut o greșeală, o accept și, mai mult, o depășesc. Nu rămân acolo, nu cochetez cu păcatul meu, ci-l spovedesc, și mai mult, privesc înainte, spre viitor.**

Pocăința înseamnă nu doar evitarea răului, ci și facerea binelui. Vedeți în spitale, când merge doctorul la un pacient, îl examinează și constată boala. Pacientul nu spune nimic, nu are nici un rost să zică. Știu că am o problemă cu stomacul meu. Știu aceasta, însă de acum va trebui să încep procedura de vindecare.

Cunoașterea problemei nu rezolvă problema însăși. Este primul pas, însă nu ajunge. Va trebui să încercăm să rezolvăm problema, până va exista un câștig. Așa și aici, faptul că admit că sunt iubitor de arginți este un început. Însă acest lucru nu înseamnă pocăință. Pocăința va fi întregită atunci când voi începe să cultiv milostenia. Biserica noastră, vedem, ne scoate în evidență atât de mult pe **Sfânta Maria Egipteanca**, încât unii părinți o numesc „pocăința întruchipată”. Cu alte cuvinte, ea este persoana care a demonstrat într-adevăr ce înseamnă să te pocăiești.

Și-a recunoscut păcatul și a luat hotărârea de a se schimba. Nu a rămas neclintită, ci a început un proces de descoperire a lui Hristos. Din păcatul desfrânării, trece în viața feciorelnică, din asediul clienților ei, trece în asediul iubitelui sufletului ei, Hristos. S-a apropiat de Hristos, L-a dorit, și-a întors dragostea ce o avea înainte pentru desfrânare, către Hristos, către feciorie. Observăm, așadar, că pocăința nu a fost doar pentru un moment, ci a reprezentat o încercare continuă de descoperire a harului, a lui Hristos.

Noi însă, se vede de multe ori că facem invers. **Facem un păcat, îl spovedim, iar după puțin timp iarăși cădem în el. Iar acest proces durează ani întregi. De ce?** Pentru că nu avem pocăință, ci regret. Recunoaștem că am greșit, dar de la acel punct nu începem procesul de vindecare a greșelii.

Sfintele Paști înseamnă trecere. Iudeii serbau trecerea din robia egipteană, prin Marea Roșie, în libertate, în pământul făgăduinței. Acum și noi serbăm Paștile. Noi însă sărbătorim ceva mai profund și esențial, ceva ce s-a petrecut prin harul Domnului nostru Isus Hristos. **Sărbătorim trecerea de la păcat – din întuneric, la Lumina lui Hristos.**

Învierea Domnului, așadar, am putea spune că înseamnă pocăință. Învierea noastră personală este pocăința noastră. Sfinte Paști cu bucurie! Cu alte cuvinte, pocăința bună! Și când Paștile înseamnă pocăință pentru noi, trecere de la întuneric la lumină, atunci ele sigur înseamnă și mântuire.

Parohia Noiștat
Preot Ionuț Popescu

Începutul Postului Mare

În Biserica Ortodoxă, la data de 27 februarie, începe Postul Mare care precede sărbătoarea Învierii Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, pe care, anul acesta, o vom sărbători duminică, 16 aprilie. Astfel, perioada de postire pentru sărbătoarea Sfintelor Paști, anul acesta, este de luni, 27 februarie, până sâmbătă, 15 aprilie, inclusiv.

Postul Paștilor, Păresimile sau Patruzecimea, adică postul dinaintea Învierii Domnului, este cel mai lung și mai aspru dintre cele patru posturi de durată ale Bisericii Ortodoxe; de aceea în popor e numit, în general, Postul Mare sau Postul prin excelență. El a fost orânduit de Biserică pentru cuviințioasa pregătire a catehumenilor de odinioară, care urmau să primească botezul la Paști și ca un mijloc de pregătire sufletească a credincioșilor pentru întâmpinarea cu vrednicie a comemorării anuale a Patimilor și a Învierii Domnului; totodată ne aduce aminte de postul de patruzeci de zile ținut de Mântuitorul înainte de începerea activității Sale mesianice (Luca IV, 1-2) 42, de unde i s-a dat și denumirea de Păresimi (de la latinescul *quadagesima*) sau Patruzecime.

În general, Sfinții Părinți și scriitorii bisericești privesc acest post ca o instituție de origine apostolică. Dar în primele trei secole durată și felul postirii nu erau uniforme peste tot. Astfel, după mărturiile Sfântului Irineu, ale lui Tertulian, ale Sfântului Dionisie al Alexandriei ș.a., unii posteau numai o zi (Vinerea Patimilor), alții două zile, adică Vineri și Sâmbătă înainte de Paști, alții trei zile, alții o săptămână, iar alții mai multe zile, chiar până la șase săptămâni înainte de Paști; la Ierusalim, în sec. IV se postea opt săptămâni înainte de Paști, pe când în Apus în aceeași vreme se postea numai patruzeci de zile.

Începând de pe la sfârșitul secolului al III-lea, postul cel mare a fost împărțit în două perioade distincte, cu numiri diferite: Postul Păresimilor (Patruzecimii), sau postul prepaschal, care ținea până la Duminica Floriilor, având o durată variabilă, și Postul Paștilor (postul pascal), care ținea o săptămână, adică din Duminica Floriilor până la cea a Învierii, fiind foarte aspru. Abia în secolul al IV-lea, și anume după uniformizarea datei Paștilor, hotărâtă la Sinodul I Ecumenic, Biserica de Răsărit (Constantinopol) a adoptat definitiv vechea practică, de origine antiohiană, a postului de șapte săptămâni, durată pe care o are și astăzi, deși deosebirile dintre Bisericile locale asupra duratei și modului postirii au persistat și după această dată. După disciplina ortodoxă, se lasă sec în seara Duminicii izgonirii lui Adam din Rai (a lăsăturii sec de brânză) și postim până în seara Sâmbetei din săptămână Patimilor, inclusiv.

Precum am văzut, ultima dintre cele șapte săptămâni de post deplin, adică săptămână dintre Florii și Paști, pe care noi o numim a Sfintelor Patimi, nu era socotită în postul Păresimilor, ci se socotea aparte, sub denumirea de Săptămână Paștilor, a «Paștilor» în sensul originar al cuvântului, adică Paștile Crucii sau al suferinței Domnului.

Durata aceasta de 40 de zile a Postului Paștilor se întemeiază pe o tradiție vechi-testamentară, de atâtea ori atestată când e vorba de cercetarea și pregătirea sufletului prin măsurile divine: potopul, care trebuia să spele pământul de păcate, a ținut 40 de zile și 40 de nopți (Facere 7, 11-17); patruzeci de ani au mâncat evreii mană în pustie, înainte de a ajunge în pământul făgăduinței (Deut. 7, 7 și 29, 5-6); Moise a stat pe munte 40 de zile pentru a primi Legea (Ieșire 34, 28); ninivitenii au postit 40 de zile pentru a se pocăi (Iona 3, 4-10); Isus a postit în munte 40 de zile și 40 de nopți înainte de începerea activității publice (Matei 4, 1-2 și Luca 4, 1-2) ș.a.m.d.

Practica aceasta a fost adoptată de Biserică încă dinaintea de sec. IV, ca timp de pregătire pentru botez, adică pentru re-nașterea sau înnoirea spirituală. Deci, toate patruzecimile – atât cele din tradiția universală, cât și cele din tradiția biblică a Vechiului și a Noului Legământ – nu sunt decât perioade pregătitoare către «un cer nou și un pământ nou», etape active către regenerarea omului și înnoirea universală, anticipată și cheazăuită de învierea lui Hristos, serbată la Paști.

Postul Paștilor este nu numai cel mai lung și mai important, ci și cel mai aspru dintre cele patru posturi de durată ale Bisericii Ortodoxe.

În sec. IV, de ex., canonul 50 al Sinodului din Laodiceea, osândind obiceiul onora de a întrerupe ajunarea în Joia dinaintea Paștilor, dispune să se țină post aspru (mâncare uscată) în toată Patruzecimea.

Cam în aceeași vreme, Constituțiile Apostolice (cartea V, cap. 18) recomandă să se postească, în săptămâna ultimă, astfel: «*În zilele Paștilor postii începând din ziua a doua (luni) până vineri și sâmbătă șase zile, întrebuițând numai pâine și sare și legume și bând apă, iar de vin și de carne abțineți-vă în aceste zile, căci sunt zile de înținare, nu de sărbătoare; iar vineri și sâmbătă să postii, cei cărora le stă în putință, negustând nimic până la cântatul cocoșului din noapte.*»

În sec. VII, canonul 56 al Sinodului trulan (692) interzice, sub pedeapsa caterisirii și excomunicării, consumarea hranei provenite de la animale (carne, ouă, brânză), în timpul Păresimilor, osândind astfel direct obiceiul armenilor și al apusenilor de a mânca lapte, ouă și brânză în sâmbetele și duminicile acestui post. La începutul secolului IX, Can. 48 al Sfântului Nichifor Mărturisitorul, patriarhul Constantinopolului și Regulile Sfântului Teodor Studitul ne lasă să înțelegem că monahii, în tot postul Paștilor, nu mâncău decât o singură dată pe zi (seara), îngăduindu-se numai celor ce lucrau (fizic) să guste puțină pâine și la Ceasul IX din zi.

În general, deci, în vechime postul Păresimilor era mult mai aspru decât cum se ține azi. Toate zilele erau de ajunare, adică abținere completă de la orice mâncare și băutură până la Ceasul IX din zi (spre seară), afară de sâmbete și duminici, care erau exceptate de la ajunare.

Din cele mai vechi timpuri, postul Păresimilor a fost ținut cu multă rigurozitate (de altfel, până astăzi, postul acesta este încă cel mai mult respectat în creștinătatea ortodoxă). Precum am văzut, Canonul 69 apostolic osânda cu caterisirea pe slujitorii Bisericii și cu excomunicarea (afurisirea) pe credincioșii laici care n-ar fi respectat postul de miercuri și de vineri și pe cel al Păresimilor, neadmițând excepții decât în cazuri de boală.

Pentru a trezi sufletele credincioșilor și a le îndemna la căință și smerenie, Biserica a hotărât, prin canoanele 49 Laodiceea și 52 trulan, ca în timpul Păresimilor să nu se săvârșească Liturghie decât sâmbăta, duminica și sărbătoarea Bunevestirii, iar în celelalte zile ale săptămânii (de luni până vineri inclusiv) să se săvârșească numai Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, care e mai potrivită pentru acest timp. Totodată, pentru a păstra caracterul sobru al Păresimilor, Biserica a oprit prăznuirea sărbătorilor martirilor în zilele de rând ale Păresimilor, pomenirile acestora urmând a se face numai în sâmbetele și duminicile din acest timp. Sunt oprite, de asemenea, nunțile și serbarea zilelor onomastice în Păresimi, fiindcă acestea se serbează în general cu petreceri și veselie, care nu cadrează cu atmosfera de smerenie, de sobrietate și pocăință, specifică perioadelor de post. Odinioară chiar și legile statului bizantin asigurau respectul cuvenit postului Păresimilor, interzicând toate petrecerile, jocurile și spectacolele din acest timp.

Postul propriu-zis al Păresimilor este precedat de cele trei săptămâni introductive de la începutul perioadei Triodului (începând cu Duminica Vameșului și a Fariseului), care pregătesc treptat și prevestesc postul mai aspru, care începe de la lăsatura secolului. Ultima dintre acestea face deja trecerea spre postul propriu-zis, pentru că în cursul ei este îngăduit numai consumul laptelui și al derivatelor lui, lăsându-se mai dinainte sec de carne (în seara duminicii a treia din Triod, adică Duminica Înfricoșătoarei Judecății); de aceea săptămâna aceasta poartă denumirea de Săptămâna brânzei sau săptămâna albă.

Toate serviciile divine din timpul Păresimilor sunt mai sobre decât cele din restul anului și îndeamnă la smerenie, întristare și căință. De aceea, postul Păresimilor și întreaga perioadă a Triodului are o importanță de prim rang nu numai în evlavia monahală, ci și în spiritualitatea sau viața religioasă ortodoxă a credincioșilor mireni în general; este timpul în care se spovedesc cei mai mulți credincioși, în vederea împărțirii din ziua Paștilor, conform poruncii a patra a Bisericii.

Postul Paștilor e ținut și în Biserica Romano-Catolică timp de 40 de zile, începând nu luni ca la ortodocși, ci în miercuri numită a Cenușii (Dies Ceneris), pentru că în această zi se practică la apuseni presărarea cenușii pe creștetul capului (rest din ceremonialul penitenței publice din vechime, moștenit de la evrei). Catolicii dezleagă postul în duminicile Păresimilor, mâncând de dulce.

www.basilica.ro

COLEGIUL DE REDACȚIE

Ortodoxia pe Valea Hărtibaciului

Str. Mihai Viteazu, nr. 20, Agnita, 555100, telefon 0269 510325

Președinte: Pr. Protopop Mihai Naicu

Secretar: Pr. Marius Rebege

Colectivul de redacție: Pr. Marius-Ciprian Bogdan (Vecerd), Pr. Aurel Dolea (Stejerișu), Pr. Ion Popescu (Noiștat), Pr. Sebastian Toma (Movile), Pr. Ioan-Dumitru Tătoiu (Fofeldea)

Tiparul: Tipo Trib Sibiu, Editura Etape Sibiu

Așteptăm opiniile și sugestiile dumneavoastră la adresa redacției sau pe e-mail la următoarele adrese: ortodoxiapevaleahartibaciului@yahoo.com și ortodoxiapehartibaci@yahoo.com

Folclor Cules de Mircea Drăgan Noiștețeanu

FRUNZĂ VERDE SĂLCIOARĂ,

La Ploiești, pe-o mărgioară,
Zace-un voinicel de boală.
Pe cearșaf și plăpumioară,
Cu capu la mândra-n poală.
Nu știu zace ori se face,
Dar gurița nu-i mai tace.
Mândruțo, când oi veni,
Desară să-mi tai trei pui.
Unu' să mi-l faci friptură,
Să-l avem la beutură.
Unu' să mi-l pui în ciorbă,
Să-l avem când stăm de vorbă.
Unu' să-l faci ciulama,
Să-l avem când oi pleca.

CÂTE MORI-S PE BUZĂU,

La toate-am măcinat eu,
Numa' la moara din jos,
Când o fost să bag în coș,
Morăreasa m-o dat jos.
Bade, tu nu-i măcina
Până nu mi-i săruta.
Și-n chilie s-o băgat,
Și mi-o dat felea de vin.
Și mi-o dat carne de pui,
Și ce-o fost, nu vă mai spui!
*Frățilă Maria (a Sâmului), 73 de ani,
Săsăuș, 18 iulie 1980*

FOAIE VERDE SĂLCIOARĂ,

Dragă Mărioară,
Când ți-o face semn desară,
Să ieși la portiță-afară.
Nu pot ieși la portiță,
Dragă neiculiță,
C-am o mamă sâmtătoare
Ș-o ușa scârțătoare.
Unge ușa la țâțână,
Tu, dragă vecină,
Și maică-ta fă-i de cină.
Dă-i colac cu lapte dulce,
Doar pe uliță s-o duce,
Dragostea să nu ne-o strâce.
*Bârsan Ion, 71 de ani,
Retiș, 24 aprilie 1979*

ȘTII TU, MÂNDRO, CE-MI ZICEAI

În vară, când mă iubeai?
Că pe altu' nu mai ai.
Da asară te-am văzut
Când am vint de la cosăt.
Cu altu' ficior stăteai
Și de mine povesteai.
Nu-i nimic, nu-mi pare rău,
Că am alta-n locu' tău.
Mai mândră și mai drăguță,
Și mai dulce la guriță.
*Baciu Silvia (a lu' Ștefan), 45 de ani,
Retiș, 3 august 1981*

DAN HERCIU

Postulat 1

câteodată e bine să crezi
într-o poezie
necondiționat
exact așa cum faci cu aselenizarea
lui Armstrong

pentru că
nimeni în afară de poet
nu a văzut vreodată
cum arată
gândul acela

Postulat 2

reducerea la absurd
devine soluția la modă

ce dracu' mai contează ce a spus nietzsche
sau cioran
când, de fapt

iubirea este cea mai ironică
formă de privare de libertate
iar moartea este clona posibilului zâmbet
de după

Postulat 3

nu am iubit niciodată în felul ăsta
și întotdeauna îmi este foarte frică
când lipsește
termenul de comparație

Postulat 5

din păcate
nu răspunsurile dor
ci întrebările ce se-nmulțesc de fiecare dată
când
sufletul îți cade pe jos

Postulat 6

nu vreau să spun că
marea iubire este toxică
ca de altfel
orice lucru unanim acceptat ca bun

pur și simplu
cred că e mai bine să păstrezi iubirea
în damigenele mari din pivniță
și să tragi câte un gât din când în când
după câte o partidă reușită de sex

EI S-AU NĂSCUT ÎN MARTIE

Borcea Maria	01 mar	83 de ani	Cornățel
Luca Miron	01 mar	82 de ani	Alțina
Neamțu Maria	03 mar	88 de ani	Alțina
Chiru Gheorghe	04 mar	81 de ani	Dealul Frumos
Mălăescu Adriana	04 mar	81 de ani	Ilimbav
Ioaneț Viorelia	07 mar	87 de ani	Hosman
Vintilă Ioan	08 mar	82 de ani	Roșia
Drașovean Augustin	10 mar	87 de ani	Roșia
Aron Lucreția	10 mar	85 de ani	Roșia
Bârsan Viorica	10 mar	84 de ani	Alțina
Oneamoise Emil	11 mar	91 de ani	Retiș
Grovu Gheorghe	12 mar	80 de ani	Ilimbav
Mihu Maria	12 mar	85 de ani	Marpod
Ionuț Maria	13 mar	84 de ani	Săsăuș
Cloțan Toma	14 mar	86 de ani	Nou
Macriș Livia	14 mar	82 de ani	Cornățel
Burja Ioan	15 mar	81 de ani	Hosman
Mușoiaie Siminica	15 mar	81 de ani	Hosman
Droc Doina	16 mar	88 de ani	Retiș
Muntean Ioan	17 mar	88 de ani	Cașolț
Șamu Elena	18 mar	88 de ani	Nocrich
Băcilă Emilian	18 mar	85 de ani	Nucet
Ionaș Cornelia	19 mar	80 de ani	Chirpăr
Hunuzău Ana	19 mar	80 de ani	Chirpăr
Ignat Teodora	20 mar	90 de ani	Vărd
Comșa Victoria	20 mar	85 de ani	Alțina
Rogoz Verghina	21 mar	81 de ani	Retiș
Boghiu Gheorghe	24 mar	87 de ani	Daia
Lederer Hermina	24 mar	83 de ani	Nou
Lisan Paraschiva	25 mar	82 de ani	Daia
Sbârcea Olimpia	26 mar	80 de ani	Retiș
Ionuț Maria Alexandra	26 mar	80 de ani	Săsăuș
Lascu Aurelia	27 mar	85 de ani	Vărd
Muntean Maria	27 mar	82 de ani	Daia
Lungu Matei	28 mar	92 de ani	Alțina
Ifteni Mitra	28 mar	91 de ani	Nocrich
Mățara Traian	30 mar	80 de ani	Marpod
Brezae Nicolae	31 mar	93 de ani	Alțina
Mihai Maria	31 mar	86 de ani	Retiș

*Noi le dorim sănătate, zile senine și bucurii din partea urmașilor
Celor care nu mai sunt, le dorim odihnă veșnică de-a dreapta Tatălui
Rugăm primarii care nu au trimis tabelele solicitate să dea dispoziție să ne fie trimise.*

Se bate-n inimi ora rugăciunii

Francisc Lorinczi

Se bate-n inimi ora rugăciunii
M-aplec în mine-n rustica ogradă,
Suntem doar doi în tainica paradă
Eu snop de grâu pe preșu-aplecăciunii.

Umilița-i forță interioară
Nobilatoare tărie morală
Nu servilism, latură dorsală,
Închină-te iubirii care zboară!

Găsește-n tine ușa cea de aur
Care te conduce-n visterie
Ți-așază pe frunte cununi de laur

Pictură vie ești în Galerie.
Cel care-a pus mireasma-n floare-i faur
Te-ospătează în împărăție.

Postulat 7

marea dragoste este doar în secunda aia
când se produce tremurul
apoi se descompune în compromisuri
ca o bucată de carne în Coca - Cola

în final
superbul nimic
cu ochii dați peste cap
și spălarea zilnică de creier
prin autosugestie

Postulat 8

cred în minciuni spuse frumos
cu nerv

Am trăit vremuri

Ioan Gligor Stopiță

Am trăit vremuri când iarba virgină
Agățată de cer cu franjuri de lumină
Se ridică slobodă spre cerul de mai
Călcată de cioră de bivoli, de stava de cai

Era vremea când hoinăream nebun
Cu mintea legată și mușcată de streche
Cu toți hormonii scăpați ca din tun
După umbre tremurătoare, după pereche,
Iele nebune cu cercei de cireșe-n ureche

Eram pe-atunci un drac cu gesturi de ateu
Și te doream, nebun, în fiecare seară,
Când păsări ciuguleau direct din curcubeu,
Să ne iubim sălbatic în lanuri cu secară
Luminați de lună și de ochi de fiară

Acum când locuiești la margini de trecut
La marginea ta dureroasă am să stau
Mai mult de-o veșnicie picurată-n lut
Și nu vei ști vreodată cât de mult te-am vrut,
Și nu vei ști vreodată că încă te mai vreau...

și totală detașare de efect

cred și în femei câteodată
dacă respectă clauza de
confidențialitate

sunt momente în care cred și în Dumnezeu
din tot sufletul ăsta
de zic unii că are 21 de grame

îi urăsc pe falșii sinucigași
ce plâng complicat

îmi e frică la fel de mult cum îmi e foame
diferă doar soluțiile
și limita

Talentul are aripi de îngeri...

Pentru al treilea an consecutiv, doi elevi de gimnaziu de la Colegiul Tehnic „August Treboniu Laurian” Agnita au participat la Concursul Național de Creație „Ocroțiți de Eminescu” de la Blaj, ediția a XVII-a. De data aceasta, ei au fost răsplățiți cu Premiul I și medalia de aur, distincții care onorează dar, în același timp, dau aripi. Și aripi de îngeri dacă ne gândim la vârsta fragedă a poeziei lor sau la tematica preponderent religioasă a versurilor pe care le scriu. De asemenea, elevii noștri au participat și la secțiunea de recitare (cu 60 elevi din peste 15 județe): Georgiana-Daniela Muntean a obținut premiul al III-lea iar Marco Nicula a fost distins cu mențiune.

Fără îndoială, este o bucurie să îi cunoști îndeaproape pe acești copii dăruți cu harul creației. Marco este din Dealu Frumos, Georgiana este din Merghindeal, dar amândoi învață la liceul din oraș, sunt elevi în clasa a VII-a A. Ei dovedesc reale aptitudini pentru limba și literatura română (și nu numai). Cinst

lor și părinților care, la această ediție, i-au însoțit pe elevi la Blaj. Îi felicităm din inimă! Negreșit, talentul are aripi de îngeri care, iată, cresc frumos și se umplu de divin și de dragoste. Mult succes în continuare!

Prof. dr. Lorinczi Maria-Daniela

Feerie....

Nicula Marco

Colegiul Tehnic „A. T. Laurian” Agnita

Mă hrănesc cu fascicolul,
de rouă
de pe firul dulceag
al ierbii.
Îmi adăp setea
cu seva prelinsă
din crinul argintat!
Pletele dragăstoase
ale Soarelui
îmi mângâie tainic
fruntea palidă....
Un ghiocel sângeriu
crescut în toilul
marilor speranțe
îmi îmbrățișează
suavnic
simțurile...
O pulbere argintoasă,
din flori de cireș
mi se întrepătrunde
prin vene,
sufletul meu
strigă,
cu glas fierbinte:
Sunt psălmuit!

Scânteia ce a făcut LUMINA!

Muntean Georgiana Daniela

Colegiul Tehnic „A. T. Laurian” Agnita

Privesc spre cer și rămân fără suflare,
Ochi serafici și naivi plâng de fericire
Au revărsat peste boltă mărgăritar
Plutesc aiurite...
Îmi sunt ninși obraji de lumină.
Ușile sufletului se deschid
Primesc noblețea darului suprem, Iisus.
Lumina îmi curge prin vene,
Lacrimile Fecioarei îmi spulberă
Lanțul nemerniciei.
Sunt inundată de balsamul iubirii
Iubirea negrăită și nesfârșită.
O mână palidă și curată
Îmi umple pocălul sufletului
Cu fericire, pace și ETERNITATE.
M-am mântuit...

Părinții - paharnici ai cerului

Nicula Marco

Ce este copilăria?
Un țarm magic pe care te plimbi în neștire
fără griji?
O margine de cer în care azurul coboară în
palmă?
Ce să fie? Eu cred că este vârsta când suntem
cel mai aproape de Dumnezeu și când ținem în
palme toate tainele existenței.
Copilăria a picurat peste mine stropii Iubirii
divine și tot ceea ce Dumnezeu a lăsat mai frumos
pe lume: nădejde, bunătate, credință. În leagănul
copilăriei mele m-am ivit fericit iar aripile au prins
în zbor ușor cireși de îngeri.
Copilăria m-a învățat cât de bine este să
prețuiesc comorile cerului căzut în mine albastru:
părinții mei. Zborul e al meu, leagănul sunt
părinții.
Părinții mei – paharnici ai cerului care m-au
ajutat să sorb diamantul copilăriei. Ei mi-au țesut
calea în viață cu un fir despletit de stele în
admirația lunii, calea pură și binecuvântată de
Bunul Dumnezeu!
Mama...! Acest cuvânt sfânt care îmi umple
sufletul cu mângâiere divină, aducându-mi pace
în inimă. Chipul ei cersesc din prima clipă când
vălul dimineții se așterne peste lume și până
când noaptea ia în stăpânire universul.
Din sufletul mamei mele curge, zi de zi, un
izvor cu apă cristalină; sorbind din el îți vei liniști
sufletul umplându-l cu o stare duhovnicească
divină!

Tata...! Cuvântul puterii și al întăririi în
dragoste.
Pe tatăl meu aș putea să-l asemăn cu un spic
de grâu copt, auriu, care pe cât e de mareț în fața
soarelui, pe atât e de modest în bunătatea lui
infinită.

El a fost Felinarul copilăriei mele, cel care
mi-a luminat calea spre înțelegerea lumii și a vieții.
El mi-a șters lacrimile de tristețe din clipe grele
și de fericire din clipe alese. El e mărunț înflorit în
mine de la care se așteaptă rod.
Părinții sunt continuatorii veșniciei pe
pământ. Ei mi-au aprins în suflet candela de
fericire și aceasta arde etern, nimeni nu va putea
vreodată să o stingă.

Părinții mei sunt doi îngeri, anume trimiși
pe pământ, pentru a-mi oferi necondiționat iubire
și pentru a-mi fi alături pe drumul vieții.
Adăpați-vă cu lumina de la izvorul sfânt al
părinților voștri, pentru a vă înălța spre nemurire!

E VREMEA CONCURSURILOR

Emoții mari pentru elevii Colegiului Tehnic „August Treboniu Laurian” din Agnita.

Concursul școlar național de competență și performanță (COMPER) a aliniat la start un număr de 138 de elevi din clasele I – VIII. Elevii, pregătiți de cadrele didactice, au susținut probe de limba și literatura română și matematică.

La clasele I – VIII conținutul acestor teste a fost structurat pe două nivele de învățare diferențiată și progresivă: STANDARD (16 întrebări) – cu grad de dificultate mediu, conform standardelor prevăzute de programele școlare și EXCELENȚĂ (2 întrebări) – cu grad de dificultate specific olimpiadelor școlare, atât pentru secțiunea COMPER-MATEMATICĂ, cât și pentru secțiunea COMPER-LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ.

Evaluarea răspunsurilor s-a efectuat conform baremului de corectare de către o comisie formată din mentor, un coleg de catedră, directorul unității de învățământ și un reprezentant al părinților desemnat de comitetul de părinți. Nu s-au acordat puncte din oficiu, punctajul maxim fiind 100 puncte.

Iată rezultatele:

Clasa I-a - mentor, prof. în inv. primar Nechita Maria,

Limba română - 1 premiu I (100 puncte) Andrei Alexi, 7 premii II, 3 premii III

Matematică - 2 premii I (100 puncte) Andrei Alexia și Horvat Adina, 5 premii II, 7 premii III

Clasa a II-a - mentor, prof. în inv. primar Banu Angelica Gina

Limba română - 8 premii I (100 puncte) Nicula Luana, Țerba Sonia, Vidrighin Sara, Ciritel Andreea, Cimpoer Oana, Dobai Beatriz, Zeltner Ștefania, Dâlbea Sandra, 9 premii II, 5 premii III

Matematică - 5 premii I (100 puncte) Nicula Luana, Țerba Sonia, Vidrighin Sara, Bociog Maria, Florea Andreea, 7 premii II, 4 premii III

Clasa a IV-a - mentor, prof. în inv. primar Jecan Elisabeta Ionela

Limba română - 6 premii II, 4 premii III
Matematică - 2 premii I (100 puncte) Manta Iulia și Culda Iuliana, 2 premii II, 1 premiu III

La ciclul gimnazial elevii au fost îndrumați de doi mentori: limba și literatura română prof. Lorinczi Maria Daniela, matematică prof. Lăstun Otilia Bogdana.

Iată rezultatele:

Clasa a V-a Premiul III Murgoci Teodora și Faur Paula Marina (limba română) Murgoci Teodora și Suci Ștefan (matematică)

Clasa a VI-a Premiul III Maximovici Alexandru și Vasile Elena (matematică)

Clasa a VII-a Premiul I Muntean Georgiana (limba română) Premiul III Nicula Marco și Țerba Maria (limba română) Premiul II Țerba Maria (matematică) Premiul III Maximovici Antonia și Floriță Raluca (matematică)

Clasa a VIII-a, Premiul III Găvârlaş Ioan Alexandru (matematică)

Mențiunile au fost acordate în număr foarte mare.

Felicitări cadrelor didactice implicate și tuturor participanților.

Vă aștept în etapa a doua la sfârșitul lunii martie.

Felicitări și ... Succes!

A consemnat, coordonator program, prof. în inv. primar Banu Angelica

Se întâmplă la Colegiul din Agnita

Primele luni din an au venit cu multe bucurii, atât pe plan școlar cât și pe plan extrașcolar. Aceste două luni au fost pline de activități educative și atractive pentru elevi. Ei s-au distrat dar au participat și la activități în care au trebuit să-și dovedească toate capacitățile intelectuale.

În luna ianuarie ca de altfel, în fiecare an, îl sărbătorim pe cel mai mare poet român, Mihai Eminescu, astfel în școală au avut loc numeroase activități închinată acestui eveniment, participând mai toți elevii, de la cei de grădiniță, dornici de recitare și pictură până la cei de liceu.

Am sărbătorit apoi Ziua Unirii la 24 ianuarie - pentru prima dată zi liberă. Dar acest lucru nu i-a împiedicat pe învățători și pe profesorii de istorie în special să dedice numeroase activități. Astfel s-au organizat concursuri de recitări, expoziție de desene, s-a dansat hora unirii.

Tot în luna ianuarie dar și la începutul acestei luni au început olimpiadele, activități la care participă cei mai buni elevi ai noștri cu care ne mândrim foarte mult și pe care îi felicităm pentru rezultatele obținute. Până acum a avut loc etapa pe școală și cea pe oraș la mai multe discipline: limba română, limba engleză, geografie, fizică. Datorită elevilor muncitori dar și datorită profesorilor dedicați avem și anul acesta calificări la faza pe județ, ce are loc de obicei în luna martie.

Așa cum v-am anunțat și în octombrie și anul acesta suntem membri ai Patrului de reciclare alături de alți copii și tineri din toată țara care

protejăm mediul înconjurător și avem grijă de comunitatea noastră.

Precis aveți, acasă sau la locul de muncă, deșeuri de echipamente electrice și electronice adică orice aparat electric sau electronic vechi sau stricat, baterii și acumulatori uzați, becuri și neone arse. Dacă le aruncați oriunde sau le păstrați prea mult timp în preajma dumneavoastră, aceste deșeuri toxice poluează natura și vă amenință sănătatea.

Contribuiți astfel la succesul programului nostru de educație de mediu și ne creșteți șansele să câștigăm încă o dată premiul cel mare. Deșeurile ușoare le puteți preda voluntarilor care o să vină pe la dumneavoastră pe acasă sau le puteți aduce la liceul din oraș, iar cele mai grele vor fi ridicate gratuit de la domiciliu sau instituția dumneavoastră. Astfel fără niciun efort dar cu multe beneficii:

1 Faceți un gest de responsabilitate față de mediu.

2 Ne creșteți șansele să câștigăm un premiu național.

3 Îndepliniți o obligație legală și administrativă.

4 Consolidați reputația instituției, firmei sau organizației dumneavoastră.

5 Dați un exemplu de solidaritate cu noi, tinerii comunității.

Deci, haideți să fim câștigători, împreună!

Prof. Dana Zgabercea

COLEGIUL DE REDACȚIE AGNITA

Colectiv de redacție: Ilarion Bârsan, Mircea Drăgan, Marius Halmaghi, Bogdan Albu, Cătălin Varga, Dana Zgabercea
Ioan Vulcan-Agnițeanul

Tipar: Tipo Trib Sibiu
EDITURA ETAPE SIBIU
ISSN 2066-8708

Str. P-ța Republicii nr. 19,
Tel.: 0736 621 035
www.gazetahartibaciului.ro
e-mail: barsan.avh@gmail.com
orele 8⁰⁰ - 15⁰⁰